

JÍDLO

La Gomera, stejně jako celé Kanárské ostrovy, si díky své izolaci vyvinula i originální kuchyni. Kombinace delikates, které dává moře, a těch, které si ostrované vypěstují, nabízí prostá, ale zároveň chutná jídla. Na opravdu typická gomerská jídla nejspíš narazíte v malých venkovských hostincích.

Jídla jako třeba řeřichová polévka se tradičně servírují v dřevěných miskách. Sýr, vyráběný ze tří různých druhů mléka (včetně prehispanšské kozy), se dělá stejným způsobem již po staletí. Místní používají sýr k přípravě pokrmu zvaného *almogrote*. Přidá se máslo, olej, česnek, pepř, sůl a třeba také rajče. Výsledkem je velmi pikantní pomazánka na chleba

či brambory. Používají se tu dva druhy brambor, zde se jim říká *papas negras* a *papas bonitas*, které byly dovezeny z Ameriky před několika staletími. Dodnes se na místních políčkách pěstují po starém způsobu. Brambory se podávají třeba s oblíbenou místní rybou zvanou *vieja*, která má velmi specifickou chuť, toto štanaté jídlo si můžete dopřát na všech Kanárských ostrovech.

Vrcholnou specialitou je ovšem palmový med. Sirup se získává z kanárské palmy, kterých na Gomeře roste kolem 100 tisíc stromů. Povaří se a zahustí a pak se podává v neupraveném stavu. Anebo se dá použít k výrobě různých koktejlů či k sýru.

→ působí ostrov vyprahle, ale za krátko vás budou z jeho zeleně přecházet oči.

Féničané a Španělé

Jméno ostrova je navýsost vznešené. Podle legendy totiž pochází z biblických časů, a to sice od muže jménem Gomer, jenž byl vnukem jistě známějšího Noa. Ostrov prý znali již vyhlášení králové starověké mořeplavby, tajemní Féničané. Určitě se pak o něm zmiňují antičtí autoři Plinius a Ptolemaios, ten ostrovu říkal Pluvialia, ostrov bez řek, kde voda vždy přichází z deště.

Do povědomí středověké Evropy se dostala Gomera až v 15. století s příchodem španělských conquistadorů, kteří si podmanili celé kanárské souostroví způsobem pro ně typickým, tedy krutým, mečem a křížem.

Kolumbova zastávka

Možná úplně nejvýznamnějším datem v historii ostrova se ovšem stal rok 1492. Že vám to připomíná objevení Ameriky? Tak to jste na správné stopě. V srpnu toho roku totiž zakotvil v malém ostrovním přístavu San Sebastián Kryštof Kolumbus se svými loděmi Santa Mariou, Pintou a Niňou. Byla to jeho poslední zastávka na cestě do neznáma, do Indie, jak si myslel, aniž tušil, že až odsud vypluje, objeví pro Evropu neznámý světadíl, Ameriku. Mohl zde doplnit veškeré zásoby a síly a možná si také trochu povyrazit.

Místní legenda totiž tvrdí, že se během svého pobytu na La Gomeře neobyčejně dvořil jistě vdově jménem Beatriz de Bobadilla. Těžko říct, jak to mezi nimi dopadlo. Ať už jakoliv, patrně to nebylo nic váž-

ného. Už 6. září Kolumbus zvedl kotvy a vydal se na cestu... I když kdoví, mořeplavec se tu zastavil ještě jednou, a to o rok později, 5. října 1493 a pak prý ještě po pěti letech. Každopádně, místní začali svému ostrovu přezdívat na jeho počest Isla Colombina.

Přístav a město San Sebastián

Příjezd na La Gomeru každého nutně zavede do jediného pořádného přístavu a zároveň hlavního města s poněkud dlouhým oficiálním názvem – San Sebastián de La Gomera. Pojem „hlavní město“ je trochu lichotivý, žije zde totiž jen zhruba pět tisíc obyvatel.

Vezme-li se ovšem v úvahu, že je to téměř třetina ostrovní populace, pak nechť si onen titul ponechá. Městečko se rozkládá kolem zátoky na úpatí rychle se od moře zdvihajících kopců. Tady z téhle strany se zdá La Gomera pořádně vyprahlá, ale stačí se nad kopečky dostat a ostrov záhy nabídne svou zelenou tvář.

Je jasné, že San Sebastián není rozhodně nijak rušné město. Ale vyplatí se tu pár hodin strávit. Ať už kvůli vzpomínkám na Kolumbovu návštěvu či malebným domkům

ZAJÍMAVOST

Španělé dobyli Kanárské ostrovy až v 15. století. Ale dlouho před nimi a až do jejich příchodu tu víceméně nerušeně žili původní obyvatelé Guančové. Nutno dodat, tajemní Guančové. Ví se o nich totiž poměrně málo. Guančové obývali jeskyně, mumifikovali své zemřelé, patřili k nejstatečnějším a zároveň nejobávanějším obyvatelům ostrovů. Ostatně na Tenerife roku 1494 zdecimovali na dvě tisícovky španělských dobytých. Guančové zřejmě přišli ze severní Afriky, ale to jsou

jen teorie. Podle všeho totiž neznali umění mořeplavectví. Navzdory tomu, že ostrovy navštívili patrně už i Římané či Féničané, na společnost Guančů to nemělo vliv. I v 15. století zůstali jakoby v pravěku. Španělé Guanče víceméně vyhladili. A tato historie se pak stala na dlouhá staletí téměř tabu. Dokonce ve 20. století, za diktátora Franka, se o Guančích ani nesmělo veřejně mluvit! Dnes jsou Guančové vděčným námětem jak pro místní tradice, tak pro turistické účely.

TRADICE

Domluvit se v hornatém a čelnitějším terénu ostrova La Gomera bylo pro obyvatele často klíčové k přežití. Proto si dlouho před tím, než byly vynalezeny dorozumívací moderní technologie, vymysleli vlastní prostředek komunikace – hvízdavý jazyk zvaný El Silbo. Nebylo to sice na nijak květnatou kon-

verzaci, ale díky němu si Guančové mohli předávat rychle a spolehlivě informace o hrozcím nebezpečí nebo při lovu. Hvízdání se lišilo změnou polohy prstů, což umožňovalo vyloučovat různé tóny. Dnes samozřejmě praktickým účelům již neslouží, ale je vděčnou atrakcí pro turisty.